

zainteresować załogi zakładu, a w szczególności przewodników pracy, racjonalizatorów i wynalazców, którzy powinni brać bezpośredni udział w opracowaniu programu tej produkcji.

§ 6. Asortymenty produkcji ubocznej powinny obejmować przedmioty bezpośredniego spożycia, których brak jest szczególnie dotkliwy na rynku.

§ 7. Należy opracować odrębny plan produkcji ubocznej, który w roku 1951 obejmie okres od przewidywanego terminu rozpoczęcia produkcji do końca roku. W latach następnych plany produkcji ubocznej opracowane będą wraz z planami podstawowymi jako ich oddzielna część.

§ 8. Projekt planu, o którym mowa w § 7, należy opracować na specjalnych wzorach ustalonych przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego. Asortyment planowanej produkcji przedmiotów bezpośredniego spożycia należy uzgodnić z jednostką organizacyjną wskazaną przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego.

Projekt planu produkcji ubocznej podlega zatwierdzeniu w trybie ustalonym dla planu techniczno-przemysłowo-finansowego.

§ 9. Dla towarów powszechnego użytku, które nie mają ustalonych cen, Ministerstwo Handlu Wewnętrznego ustali ceny na podstawie przedstawionych mu materiałów kalkulacyjnych i wniosków właściwych resortów.

§ 10. W celu większego zainteresowania ogółu załogi sprawą produkcji ubocznej tworzy się w przedsiębiorstwach „Fundusz popierania produkcji ubocznej”, zwany w dalszym ciągu niniejszej uchwały „Funduszem”.

§ 11. „Fundusz” przeznaczają się na:

- premiowanie robotników, personelu technicznego i pracowników administracji finansowej, którzy odznaczyli się szczególną inicjatywą i energią w inicjowaniu i rozwijaniu produkcji ubocznej lub bezpośrednio wpłynęli na ulepszenie asortymentu, jakości i estetycznego wykonania produkowanych towarów bezpośredniego spożycia;
- polepszenie warunków mieszkaniowych pracowników (remonty mieszkań i budowa domów mieszkalnych);
- niezbędne pozalimitowe inwestycje, mające na celu zwiększenie zdolności wytwórczej wydziałów, w których prowadzona jest produkcja uboczna, oraz polepszenie jakości i poprawę wyglądu zewnętrznego produkowanych towarów oraz na utworzenie wzorcowni dla próbnej produkcji nowych wzorów.

§ 12. „Fundusz” tworzy się z zysku osiągniętego z realizacji produkcji ubocznej pod warunkiem, że przedsiębiorstwo wykona plan produkcji podstawowej.

§ 13. „Fundusz” może być użytkowany wyłącznie na potrzeby wymienione w § 11 przedsiębiorstwa, które go wygospodarowało.

§ 14. „Funduszem” dysponuje dyrektor (kierownik) przedsiębiorstwa.

§ 15. Przeniesienie zysku określonego w § 12 na „Fundusz” dokonywane będzie kwartalnie na podstawie obliczeń, sporządzonych przez głównego (starszego) księgowego i zatwierdzonych przez dyrektora (kierownika) przedsiębiorstwa.

W przypadku stwierdzenia różnic pomiędzy faktyczną wysokością zysku podlegającego przeniesieniu na „Fundusz” a dokonanymi kwartalnymi przeniesieniami należy różnicę natychmiast wyrównać.

§ 16. Z „Funduszu” przeznaczają się: 30% na cele określone w § 11 pkt a), 40% na cele przewidziane w § 11 pkt b) i 30% na cele przewidziane w § 11 pkt c).

§ 17. Premiowanie pracowników, przewidziane w § 11 pkt a), następuje:

- za wykazaną inicjatywę na odcinku wykorzystania odpadków;
- za wykazaną inicjatywę na odcinku doboru asortymentu produkowanych artykułów i jego rozszerzenia;
- za polepszenie jakości i wyglądu zewnętrznego produkowanych przedmiotów bezpośredniego spożycia;
- za obniżenie kosztów własnych produkowanych przedmiotów bezpośredniego spożycia przez oszczędną gospodarkę materiałami i energią.

§ 18. Premiowanie racjonalizatorów odbywa się według zasad obowiązujących w tym zakresie.

§ 19. Wydatkowanie kwot z „Funduszu” może mieć miejsce tylko do wysokości efektywnej akumulacji kwot. Wypłacanie zaliczek na poczet przyszłej akumulacji jest niedozwolone.

§ 20. Saldo „Funduszu” na koniec roku oraz różnicę między wydatkowanymi kwotami a faktycznie zakumulowanymi, powstałą na skutek mylnego obliczenia zysku, przenosi się na rok następny.

§ 21. Zezwolenia na utworzenie oddziałów produkcji ubocznej udzielają właściwi ministrowie w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 22. Zobowiązuje się ministrów do podania treści niniejszej uchwały do wiadomości załóg tych zakładów, dla których wydano zezwolenie zgodnie z § 21. Na specjalnie w tym celu zwołanych naradach powinny być szczegółowo przedyskutowane możliwości podjęcia ubocznej produkcji przedmiotów bezpośredniego spożycia i wynikających stąd korzyści dla załogi.

§ 23. Minister Finansów wyda szczegółowe przepisy wykonawcze w zakresie finansowania i księgowości ubocznej produkcji w terminie do dnia 30 kwietnia 1951 r.

§ 24. Nadzór nad wykonaniem niniejszej uchwały powierza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 25. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

338

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 8 marca 1951 r.

w sprawie ujednoczenia akcji budowy kotłowni dla centralnego ogrzewania na terenie m. st. Warszawy.

W celu usprawnienia gospodarki cieplnej przez ujednoczenie akcji budowy urządzeń centralnego ogrzewania, w związku z uchwałą Prezydium Rządu z dnia 8 listopada 1950 r. w sprawie oszczędności węgla w gospodarce narodowej (Monitor Polski Nr A-123, poz. 1526)

zarządza się w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego, co następuje:

§ 1. Inwestorzy, realizujący inwestycje w zakresie budowy kotłowni dla centralnego ogrzewania, obowiązani są do uzgadniania z Dyrekcją Budowy Sieci Cie-

płowniczej m. st. Warszawy przy Zakładach Energetycznych Okręgu Centralnego lokalizacji oraz trybu wykonania budowy lub rozbudowy wszelkich wyżej wymienionych kotłowni na terenie m. st. Warszawy.

§ 2. Wszystkie zamówienia na budowę kotłowni dla centralnego ogrzewania przyjmowane przez poszczególne centrale zbytu lub zakłady produkcyjne powinny posiadać pisemną akceptację Dyrekcji Budowy

Sieci Ciepłowniczej m. st. Warszawy.

§ 3. Wytoczne w sprawie pozostałych urządzeń centralnego ogrzewania uregulowane zostaną odrębnym zarządzeniem.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

339

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 7 marca 1951 r.

w sprawie ustanowienia stanowisk głównych i starszych księgowych w przedsiębiorstwach komunalnych, działających na zasadzie rozrachunku gospodarczego.

Stosownie do § 1 ust. 2 zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1950 r. w sprawie wykonania uchwały Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1950 r. w sprawie praw i obowiązków głównych (starszych) księgowych przedsiębiorstw i zakładów uspołecznionych (Monitor Polski Nr A-68, poz. 806) zarządza się, co następuje:

§ 1. W przedsiębiorstwach komunalnych, działających na zasadzie rozrachunku gospodarczego, zatrudniających ponad 200 pracowników, na czele komórki rachunkowości stoi główny księgowy, a w przedsiębior-

stwach zatrudniających do 200 pracowników — starszy księgowy.

§ 2. W zakładach, sporządzających samodzielnie bilanse i wchodzących w skład przedsiębiorstw, w których na czele komórki rachunkowości stoi główny księgowy, na czele komórki rachunkowości zakładu stoi starszy księgowy.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Gospodarki Komunalnej: *K. Mijał*

340

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 16 marca 1951 r.

w sprawie składu osobowego, organizacji oraz kadencji komisji odwoławczych przy organach finansowych prezydiów wojewódzkich rad narodowych (Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi).

Na podstawie art. 6 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 56, poz. 506) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ilekroć w zarządzeniu niniejszym jest mowa o komisji odwoławczej, należy przez to określenie rozumieć komisję odwoławczą przy organie finansowym prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi).

2. Ilekroć w zarządzeniu niniejszym jest mowa o wojewódzkiej radzie narodowej oraz o prezydium wojewódzkiej rady narodowej, należy przez te określenia rozumieć także Rady Narodowe m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz Prezydium Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi.

3. Ilekroć w zarządzeniu niniejszym jest mowa o wydziale finansowym, należy przez to określenie rozumieć wydział finansowy prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi).

§ 2. 1. Komisja odwoławcza składa się z przewodniczącego i jego zastępcy oraz z 24 członków.

2. Na przewodniczącego komisji odwoławczej prezydium wojewódzkiej rady narodowej wyznacza kierownika wydziału finansowego albo — na wniosek tegoż kierownika — jednego z pracowników wydziału finansowego. Ponadto jednego z pracowników wydziału finansowego wyznacza prezydium wojewódzkiej rady narodowej na zastępcę przewodniczącego.

3. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej powołuje członków komisji odwoławczej według swego uznania. W składzie komisji odwoławczej powinien być reprezentowany czynnik społeczny oraz podmioty podatkowe gospodarki uspołecznionej i nie uspołecznionej.

4. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może zwrócić się do właściwych organizacji społecznych oraz organizacji reprezentujących podmioty podatkowe gospodarki uspołecznionej i nie uspołecznionej o wskazanie kandydatów na członków komisji odwoławczej w ilości określonej przez prezydium. W tym przypadku właściwe organizacje obowiązane są przedstawić prezydium wojewódzkiej rady narodowej kandydatów w terminie dwutygodniowym.

§ 3. Komisje odwoławcze są komisjami stałymi, powołanymi na okres kadencji wojewódzkiej rady narodowej, przy której prezydium działają.

§ 4. Członkami komisji odwoławczej mogą być obywatele Państwa Polskiego, posiadający pełnię praw cywilnych i obywatelskich, nie karani za działalność antypaństwową ani za przestępstwa popełnione z chęci zysku lub innych niskich pobudek, dający rękojmię pełnienia obowiązków zgodnie z obowiązującymi przepisami podatkowymi i interesem społecznym, a mający co najmniej 25 lat życia.

§ 5. Osoba, powołana na członka komisji odwoławczej, może odmówić przyjęcia wyboru w przypadku istnienia przeszkody, uniemożliwiającej pełnienie tej funkcji; zasadność odmowy przyjęcia wyboru ocenia prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 6. 1. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może odwołać członka komisji odwoławczej w każdym czasie, gdy uzna, że działalność jego jest opieszala lub niezgodna z celami, dla których komisja została powołana, bądź sprzeczna z prawem lub linią polityki Rządu.

2. W przypadku przewidzianym w ust. 1 prezydium wojewódzkiej rady narodowej powołuje bezzwłocznie,